

Krig kunne være i Tjenesten; men ligesom denne Forudsætning ikke længer finder Sted, saaledes behøver det neppe at udvikles nærmere, at de paa gjældende Personer, der, forsaavidt de i Fredstid ere til Tjeneste, i Reglen ligesaa fuldt som Underbefalingsmænd og Menige astjene deres Børnepligt, maa, naar de ved Udskiftelsen af denne Tjeneste blive Invalider, ligesaa fuldt have Krav paa Forsørgelse som disse Personer. Forskjellen mellem Forsørgelsen for Krigs- og for Fredsinvaliderne er her foreslaaet ansat til det samme Procentantal som for de i Forslagets § 2 nævnte Personer. Slutningsbestemmelsen i Lovens § 18 er bleven udeladt i Forslaget, fordi det synes billigt, at den herhenhørende Bestemmelse i Lovens § 15 a er gjældende for alle Invalider. Derimod har man troet at burde tilføje en Bestemmelse om, at Forsørgelsen for de i denne Paragraf omhandlede Personer i intet Tilfælde kan fastsættes lavere end det Beløb, der efter Reglerne i § 13 vilde være bleven tildelt Bedkommende, hvis han havde hørt under sammes Omraade.

3die Kapitel.

Pensionering og Forsørgelse af Enker.

Til § 20.

Medens Loven af 9de April 1851 og i Overensstemmelse dermed de senere forelagte Lovforslag giver Enker efter Personer, der ere pensionsberettigede eller pensionerede, Afgang til Pension paa lignende Maade som deres afdøde Mand, foreslog det i 1869—70 nedsatte Udvalg at forandre denne Afgang til en af Uformuenhed betinget Understøttelse. Da imidlertid Følgerne af at optage dette Forslag i Loven vilde være af en forsvindende finantiel Betydning, eftersom det forud kan vides, at de her omhandlede Militærpersoner kun i yderst sjældne Tilfælde efterlade sig Formue, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til ved Lov at berøve dem en Ret, de have havt i en lang Arrække, og hvorpaa de med Rette sætte stor Pris; man har derfor ikke optaget den foreslaaede Ændring i nærværende Lovforslag.

Til § 21.

I denne Paragraf er foreslaaet, at Enker efter Invalider af 1ste Afdeling skulle kunne faae Forsørgelse, uanset at Ægtefællens først er indgaaet efterat Manden blev Invalid. Man skal i denne Henseende henvisse til, at Invalid af 1ste Afdeling er kun den, „som har mistet Førligheden i den Grad, at han ikke kan undvære Andres daglige Hjælp eller Tilfyn“; den senere Indgaaelse af Ægtefællens har altsaa for denne Afdeling af Invalider en ganske anden Betydning end for alle Andre, og det er derfor i og for sig billigt og ganske

stemmende med Lovens And, at man letter den, der i Statens Tjeneste er bleven i saa høi Grad hjælpeløs, Muligheden af at indgaa Ægtefællens ved at give hans Hustru Tilfagn om en delvis Forsørgelse i hendes Enkestand, i Stedet for den, som han er sat ud af Stand til selv at forskaffe hende.

Til § 22.

Angaaende den forandrede Redaktion af denne Paragraf bemærkes Følgende:

Efter den nævnte Lovbestemmelse fik Enken efter en før 9de April 1855 pensioneret, men efter denne Datum afdød Person af Underbefalingsmændenes og de Meniges eller de med dem Ligestillede Klasser som Pension $\frac{1}{4}$ af den Pension, der efter denne Lovs Regler kunde have været beregnet for Manden ved hans Afledelse; men at bringe en tilsvarende Foranstaltning i Anvendelse ved Udskiftelsen af den eventuelle Lov vil være ugjorligt af Hensyn til den foreslaaede Deling af de 3 første Pensionsklasser, hvorunder Ingen vil kunne indordnes, som ikke har staaet i Tjenesten i alt Fald efter 1ste Oktober 1867. Skjøndt den heromhandlede Bestemmelse i Loven af 1851 ikke kan betragtes som en ligefrem Anvendelse af almindelige Retsgrundsatninger, maa det dog vistnok erkendes, at den tilfagdes eller vel endog nødvendigjordes af Billighedshensyn i Betragtning af de overordentlig smaa Pensioner, der bevilgedes før 1851; men et lignende Billighedshensyn kan formentlig ikke paaberaabes i det foreliggende Tilfælde, hvor den indtrædende Pensionsforhøielse kun er forholdsvis lille, og der derfor hverken fra Retfærdighedens eller Billighedens Standpunkt kan indvendes noget imod den ved Delingen af de 3 første Pensionsklasser paatvungne Bestemmelse, at Enken efter den Mand, som allerede er pensioneret efter Loven af 9de April 1851, faar som Pension, hvad denne Lov har tilfagt hende, nemlig $\frac{1}{4}$ af den Pension, Manden har havt, og at Enken efter den Mand, der er pensioneret før 9de April 1851, ligeledes kun faar den Pension, sidstnævnte Lov har givet hende Krav paa.

Til § 24.

Man har ikke troet, at der vilde være tilstrækkelig Grund til en Forhøielse af de Enkerne i denne Paragraf tillagte Forsørgelser i Lighed med hvad der er foreslaaet for Invaliderne, dels fordi disse Forsørgelsers Forhøielse er af senere Datum end Invalidforsørgelsernes, dels fordi de overhovedet have en anden Karakter end selve Invalidernes Forsørgelse. Sætterne i denne Paragraf ere derfor kun forandrede i Overensstemmelse med Loven af 26de August 1864, hvorhos der i Overensstemmelse med, hvad foran er bemærket i Anledning af § 18, er foretaget en Ændring sigtende til, at Enkerne efter de i ny nævnte § 18 omhandlede Personer kunne faa Forsørgelse, naar Mændene